

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ ΤΗΣ ΜΟΝΑΡΤΗΣ

Η ΤΑΒΕΡΝΑ ΤΩΝ "ΔΟΛΟΦΩΝΩΝ",

Ο «δαίμονοπληκτος» ποιητής Ζάν Γκουντέκι

Η ταβέρνα της φρίκης και τού τρέμου. Ο φιλόλογος και έναρτετος ιδιοκτήτης της και η ιδιοτροπία του. Οι πελάται της ταβέρνας. Κοσμοπλημύρα και νταραβέρη. Ο Νεκλαπέρ κάνει χρυσές δουλειές. Όπου ε πεύβαινε η άστυνομία. Δυό περιφήμιοι τραγουδιστά της «Ταβέρνας τών Δολοφώνων». Ο Μεζύ κι ο Γκουντέσκι. Το παρελθόν τους. Η δολοφονία τού Ντελαπέρ. Το κλείσιμη της ταβέρνας, κτλ.

Σας έχουμι κάνει ως τώρα πολλές φορές λόγο για τή παλιά φιλολογικά κέντρα της Μοναρτης, που άνοιξαν καί ενδοκίμωσαν, κάτω από τήν προστατευτική σκιά του περιφήμου «Μαύρου Γάτου». Σήμερα θα σας περιγράψουμι το ιστορικό της ίδρύσεως της «Ταβέρνας τών Δολοφώνων». Ένω από τή Παρισιά, και θα σας αναγγείλω, ένω συνετέλεσαν με τή τραγωδία και τού ζέφι τους στη δόξα αυτού του καλλιτεχνικού κωμικού.

Τήν «Ταβέρνα τών Δολοφώνων» τήν άνοιξε ένας από τους πιο άρθετους και φιλοσχολος πολιτας τών Παρισίων, ο συμβολαιογράφος Ζ. Αιεδάιος Ντελαπέρ, ο όποιος, κάτω από ένα παρουσιαστικό λίγο κομω — άνάλογο προς τού επαγγελμά του — έφραζε φρενή πραγματικό πνεύμη. Κι' οι μόνοι δολοφόνιοι, που σήγναζαν σ' αυτό τού κέντρου, ήταν μερικά άθλιοι και άκίνητοι φοιτητα, συνοδευόμενοι πάντοτε από τις φιλενάδες τους, και οι...ποιητά της γειτονιάς.

Όταν έναρτετο ο λόγος, που έβγαλε ο Ντελαπέρ στα έργα τής ταβέρνας, — φροφάντα σπολή...πρωτόετος Πανεπιστημίου — είτε τα παρακάτω για τήν άνομισία του κέντρου του : —Οι ποιητά δολοφονούν τήν τέχνη και οι φοιτητα τήν Άκαδημαϊκή σοφία ! Και άφού η ταβέρνα μου άποίς μονάχα πρόκειται να έχη πελάτες, έπρεπε δικαιοματικά να άνομισή «Ταβέρνα τών Δολοφώνων» ! Τό νόστιμο είναι ότι η...παράξενη άνομισία αυτού του κωμικού προκάλεσε τήν προσοχή και της...άστυνομίας ! Τήν επομένη του άνομιματος της ταβέρνας, ο Αιεδάιος Ντελαπέρ δέχτηκε τήν έπίσκεψη μερικών βλασφών άστυνομικών, οι όποιοι άρχισαν να τού χροτύν έξηγήσεις για τού παρελθόν του και για τού ποινών τών πελατών του.

πιο έξοφρενικά κέντρα του πρωτοεμικού γράφωσής με λίγα λόγια τους «σανονιστές», που συνετέλεσαν με τή τραγωδία και τού ζέφι τους στη δόξα αυτού του καλλιτεχνικού κωμικού.

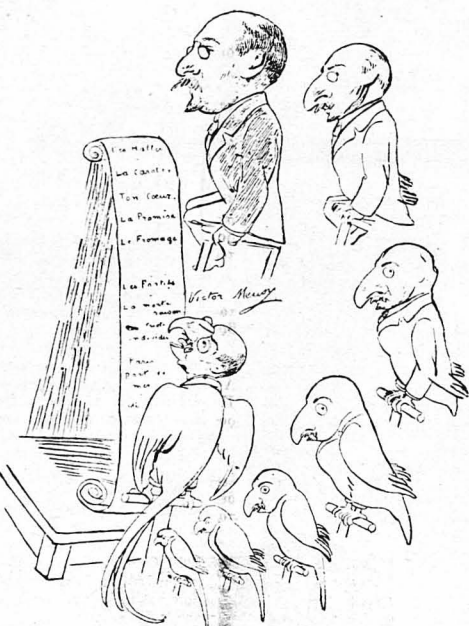
Τήν «Ταβέρνα τών Δολοφώνων» τήν άνοιξε ένας από τους πιο άρθετους και φιλοσχολος πολιτας τών Παρισίων, ο συμβολαιογράφος Ζ. Αιεδάιος Ντελαπέρ, ο όποιος, κάτω από ένα παρουσιαστικό λίγο κομω — άνάλογο προς τού επαγγελμά του — έφραζε φρενή πραγματικό πνεύμη. Κι' οι μόνοι δολοφόνιοι, που σήγναζαν σ' αυτό τού κέντρου, ήταν μερικά άθλιοι και άκίνητοι φοιτητα, συνοδευόμενοι πάντοτε από τις φιλενάδες τους, και οι...ποιητά της γειτονιάς.

Όταν έναρτετο ο λόγος, που έβγαλε ο Ντελαπέρ στα έργα τής ταβέρνας, — φροφάντα σπολή...πρωτόετος Πανεπιστημίου — είτε τα παρακάτω για τήν άνομισία του κέντρου του : —Οι ποιητά δολοφονούν τήν τέχνη και οι φοιτητα τήν Άκαδημαϊκή σοφία ! Και άφού η ταβέρνα μου άποίς μονάχα πρόκειται να έχη πελάτες, έπρεπε δικαιοματικά να άνομισή «Ταβέρνα τών Δολοφώνων» ! Τό νόστιμο είναι ότι η...παράξενη άνομισία αυτού του κωμικού προκάλεσε τήν προσοχή και της...άστυνομίας ! Τήν επομένη του άνομιματος της ταβέρνας, ο Αιεδάιος Ντελαπέρ δέχτηκε τήν έπίσκεψη μερικών βλασφών άστυνομικών, οι όποιοι άρχισαν να τού χροτύν έξηγήσεις για τού παρελθόν του και για τού ποινών τών πελατών του.

—Δέν άπεινώθεος καλύτερα στη Γενική Άσφάλεια ! τους είτε σοβαρώτατα ο Ντελαπέρ. Είπε πού άφοδία από μένα να σας δώση πληροφορίες για τού άποιοι μου και για τούς κυρίους που τιμούν τού καταστήματι μου με τήν έπίσκεψή τους... Τό μονο που μπορώ να σας πω είναι ότι κανείς από τους άξιότιμους πελάτες μου δέν έχει στις πλάτες του κάτω από...πεντηνάρ χρονια φιλική για διάφορες άξιότιμες πράξεις !

Έστιας όμως να ριζούν οι άστυνομικοί με άματιά γύρω τους, για να καταλάβουν ότι ο καταστηματαρχής τους κορόιδε. Οι πελάται του κέντρου φανόντουσαν τόσο ησυχά ! Και τή άργαία της τάξεως, άφού γέλασαν με τήν καρδιά τους για τή άστεία του Ντελαπέρ, κάθισαν να ποινών τού βερμούτι, που τους πρόσφερε ο ιδιοκτήτης τού κέντρου...

Η έπίσκεψης όμως αυτή τών άστυνομικών έκανε τόν παράδοξο συμβολαιογράφο να σκεφθή ότι δέν θα ήταν άβημα να ένσταλλεν τήν διαφροσύνη σημασία τής ταβέρνας του. Ζωγράφισε λοιπόν στήν πόρτα του κωμικού τού έναν άτάχην, που μαζάρωσε με γυναικία και σπόλιες τούς ποίητες με προσπογογραφίες δλων... τών καραποηθέντων κωμικών ! Τά γκαρσόνια του φορούσαν σπολή καταδίκου τής νήσου τού Δαβόλου και είχαν τή πόδια τους δεμένα με άλυσίδες. Σέ κάθε τραπέζι ήταν τοποθετημένα μερικά...μαγαίρια και περιστρεφά — άδεια, φρεσκά ! — εγία τήν χρήση της «επιτίμιου πελατίας», όπως έλεγε ο Ντελαπέρ... Και οι «σανονιστές», που έλεγαν διάφορα τραγωδία τού κέντρου αυτό — σύμφωνα με τή μόδα που καθιέρωσε πρώτος ο Ροδόλφος Σαλλ τού «Μαύρου Γάτου» και που έξακολουθεί ακόμα να έπικρατή στή Παρίσι — ήταν ύποχρωμένοι να έξιμωδούν τήν άνατριχαστικά έγκληματα, τους πού άπάνθρωποις φόνους και να εκθειάζουν

Η...μεταμόρφωσις του Βικτωρ Μεζύ !... (Τελιογραφία της έποχής)

Όπως είπαμε και παραπάνω, τού δεύτερου άστρο της «Ταβέρνας τών Δολοφώνων» ήταν ο Ζάν Γκουντέσκι. Ένας ποιητής Πό...ονικής καταγωγής, με παρελθόν σκοτεινό και άμφιβολο... Ο Γκουντέσκι είχε ανάλαβει να υποδέχεται τους πελάτες του κέντρου. Και καταλαβαίνετε πειά και μόνοι σας με τί τρόπο έκτελοδσε τή ύψηλά του καθήκοντα. Πληροίεζε τούς πελάτες με μυστηριώδες ύφος και τούς έλεγε :

—Στήν ταβέρνα μας μπορείτε να ελάθε βέβαιον ότι θα βρήτε ασφαλές καταφύγιο... Και αν σας κνηρούν τή θημιά σας, η άστυνομία και η Εριννίς, μπορείτε να καθιστήτε εδώ με τή βεβαιότητα ότι δέν διατρέχετε κανένα κίνδυνον... Πιέτε να ξεράσετε τούς έφιάλτες, που σας πιέζουν τή συνείδηση, και τή φασματία τών θημίων σας... Τι θα πάρετε, παρακαλώ ! Βερμούτι ή Πορτό ! Εγώ προσωπικά θα σας συνιστώσα ένα ξεστό γάλα, γιατί φέρνει ύπνο... Και πρέπει να κοιμηθήτε, για να λησμονήστε τή έγκλημά σας και...για να μη ν' άκούσετε, όταν σε λίγο θα σας απαγγείλω τού τελευταίου μου τραγουδιού !..

Άλλοτε πάλι ο Γκουντέσκι έδινε στους πελάτες πολύτιμες συμβουλές πώς να ξεκάνουν ένα μισητό πρόβλημα, πώς ν' απαλλαγούν από τήν ενοχλητική γυναικία τους ή τήν άνευκτηρη πεθερά τους, πώς να ξεπιστευτούν στας αιώνιους μονάξ έναν άπατητικό δανειστή !..

Και, όπως ήταν έπόμενο, τή τραγωδία του περιστρέφονταν γύρω από ένα και μοναδικό μοτίβο : Τήν έξιμωσση τού έγκληματος ! Έκείνο όμως που συνετέλεσε περισσότερο στήν έπιτυχία του Γκουντέσκι, ήταν όχι μονάχα η άναμνησθήτητη πομπική άξια του — ο Ανατόλ Φρανς τόν είχε επανονόμασε «δαίμονοπληκτο ποιητή» — αλλά και η επιβλητική, ή τραγική, μορφή του, που είχε κάτι από τού στυγνό μεγαλείο τού προσώπου τού

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΓΟΙ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Ὁ προηγουμένος καταστηματούχος ἔβαλε μιά εἰδοποίησι στὴν πόρτα τοῦ μαγαζιῶς του :

«**Λωποδύτες ! Ἡ πόρτα καὶ τὰ παράθυρα ἔχουν κώδωνα κινδύνου ! Μὲ τὸ ἀνοίγμά τους ἡ ἀστυνομία εἰδοποιεῖται αὐτόματως.**»

Δυὸ μέρες ἀργότερα, ὁ καταστηματούχος βρῖσκει μιά σημείωσι μέσα σὸ ἐπιλατημένο μαγαζὶ του :

«**Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν εἰδοποίησι. Ἀντὶ νὰ μποῦμε ἀπὸ τὴν πόρτα, ἀνοίξαμε μιά τρύπα στὸν τοῖχο !**»

Ἔκείνη.—Ποιά ἦταν ἡ ἀφορμὴ τοῦ διαζυγίου των ;
Ἔκείνη.—Ὁ...γάμος τους !..

—Ποῦ πᾶς, Τζὼν ;
—Ποῦθενά.
—Τότε περμένε με. Θὰ ἔλθω μαζί σου.

Ὁ **μπεκρῆς ζητιάνος**.—Θεέ μου, τί δαρμαμένος ποῦ εἶμαι !..
Ἡ **κυρία**.—Σταθίτε νὰ πάω νὰ σᾶς φέρω λίγο νερό.
Ὁ **μπεκρῆς**.—Εἶπα «δηραμέντος», ὄχι «ελεημέντος»...

Στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνακριτοῦ :

—Κύριε ἀνακριτά, παραβόλησα τὴ γυναῖκα μου κ' ἡ σημαία βῆκε κατὰ λάθος τὴν πεθερά μου.
—Κατόπι ;
—Κατόπι εἶπα : Δόξα σοὶ ὁ Θεός ! Ἡ σημαία μου δὲν πῆγε χαμένη !..

Ἕνας ὀρισμός τῆς γαρίδας :

«Τὸ ζωντανότερο ἔμβλημα τῆς ντροπῆς. Φεγγεὶ ὄταν ὁ φαρᾶς πᾶει νὰ τὴν πιάσῃ καὶ **κοκκινίζει** ὅταν ἀνομιλοῦν ἀπάνω τῆς τὰ χεῖλιά **ἐκείνου** ποῦ τὴν τρώνει.»

—Ἐλεος : Βλάκω ! Μήπως τὸ λές γιὰ μένα ;
—Ὅχι. Μὲ παρεξηγήσατε. Φαντάζεσαι πὼς μόνον... Ἕνας βλάκας ὑπάρχει στὸν κόσμῳ ;

Τρυφερότητες :

Ὁ **σὺζυγος**.—Δόξα τῷ Θεῷ ! Ἐίπατε καὶ σὺ μὴ φορὰ πὼς ἔχεις ἄδικο.
Ἡ **σὺζυγος**.—Γιατί νὰ μὴν τὸ πῶ ; Ἔχω νὰ χάσω τίποτε, ἀφοῦ ἔξρω καλὰ...πὼς ἔχω δικήν ;
Καὶ ὁ **κωνγᾶς** ξαναρχίζει.

Ὁ διδάσκαλος.

—Υπόθεσε πὼς ὁ πατέρας σου σοῦ δίνει εἰκοσι φράγκα γ' ἀγοράσις καὶ καὶ σὺ χάινεις τὰ πέντε. Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς τί θὰ σοῦ μείνουν ;
Ὁ **μαθητής**.—Τὰ σημάδια ἀπ' τὸ ξύλο ποῦ θὰ μοῦ δώσῃ...

Σὰρὶ Μπλωντῆλας καὶ ἀπὸ τὴν σαρκιστικὴ ἔκφρασι τῆς φρεσαρνομιάς τοῦ Θεοδόρου ντὲ Μπλανβίλ...

Στις περισσότερες ἀπὸ τὶς Γαλλικὰς Ἀνθολογίας θὰ βροῖτε τὸ «Φανῆρι», ἕνα ἀριστογραμματικὸ ποίημα τοῦ Γκοντῆσι, ἀπὸ τὸ ὁποῖο παραλαίπει, μέσα σ' ἕνα ἀπειλητικὸ ἥμισφος, ὁλος ὁ κόσμος τοῦ ἐγγλημάτος, τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ἀπογνώσεως...

Μὲ τοὺς δυὸ αὐτοὺς πολυτίμους συνεργάτες, τὸν Μεζὺ καὶ τὸν Γκοντῆσι, ὁ Ἀμεδαῖος Ντελατόρ κατώρθωσε νὰ σχηματίσῃ μέσα σὲ λίγα χρόνια μιά ἀρετὰ καλὴν περιουσία. Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ τὴν χαρῇ... Ἔπεσε θύμα τῶν ἀνθρώπων ποῦ εἶχε θεοποιήσει σχεδὸν στὸ κατάστημά του. Ἕνα πρωὶ τὸν βροῖσαν νεκρὸ στὸ δωμάτιό του, μὲ τὸ στήθος διάτρητο ἀπὸ μαχαίριες. Τὸ σωτῆρι τοῦ κομποῦ του, στὸ ὁποῖο εἶχε τοποθετήσῃ ὅλες τὶς οικονομίας του, ποῦ τὶς ἄπευρε τὴν προηγουμένη μέρα ἀπὸ τὴν Γράτσια γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἕνα ἔξοχο σατάκι, βρέθηκε ἀδειανὸ !.. Καὶ ἡ ἀστυνομία, λαγ' ὅλες τὶς ἐρευνῆς τῆς, δὲν μπόρεσε ν' ἀνακαλύψῃ τὸν δολοφόνου τοῦ συμπληθητικῷ αὐτοῦ ταβερναριῆ...

Ὁ Μεζὺ καὶ ὁ Γκοντῆσι σφίγγονταν νὰ συνεχίσουν ὁ ἕνας τὴν ἐκμετάλλειν τοῦ κέντρου. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ καταστηματούχου, οἱ πελάται κεραιτήθηκαν ἀπὸ πρὸλητικὸ φρόβου καὶ δὲν ἤθελαν νὰ ξαναπατήσουν τὸ πόδι τους στὴν ταβέρνα αὐτῆς, ποῦ τὴν θεοφοῦσαν καταραμένη...

Ὁι δυὸ ἀχώριστοι ἀσανοεῖ ἀναγκάστηκαν τότε νὰ κάνουν μαζί μιά καλλιτεχνικὴν περιόδιον στὶς ἐπαρχίες. Μὰ τοὺς εἶχε κοπῆ ταῖα τὸ κέφι. Ὑστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ, ὁ Μεζὺ ὑπέβηλε στὸ ἴπυργετο τῆς Παιδείας μιά ἀτρηὰ περὶ ἐναντιοδροσίῳ του ὡς καθήγητοῦ τῆς Λατινικῆς Φιλολογίας. Κ' ἔτσι, ὁ ἀνθρώπος ποῦ εἶχε ἀσχοπιεῖ ἐν τῶναι ὀλίγη τρομίῳ μὲ τὰ διαβολικά τραγούδια του, ξαναγίνε ἕνας ἥρωας καὶ φιλόλογος καθήγητής, σὲ μιά μαζωνιῆ ἐπαρχία...

Ὅσο γιὰ τὸν Γκοντῆσι, χάθηκε ἀπὸ τὴ Παρισι καὶ μονάχα ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια μαθεῖνται ὅτι πέθανε στὸ χωριὸ του, στὴν Πολωνία, τὶς παραμονὴς τοῦ μεγάλου πολέμου...

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Στὴ Ρωσσία, ἀπὸ τὸ 1881 ὡς τὰ 1905, γίνεσαν ἡ ἑξῆς μεγάλες πολιτικὰς δολοφονίες :

Τοῦ Τσαρῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Β', στὴν Πετροῦπολι, στίς 13 Μαρτίου 1881.

Τοῦ Εἰσαγγελέως στρατηγοῦ Στραλενικόφ, στὴν Ὀδησσό, στίς 30 Μαρτίου 1882.

Τοῦ διεθνικοῦ τῆς μουσικῆς ἀστυνομίας Σουβερίν, στίς 23 Δεκεμβρίου 1883.

Τοῦ διεθνικοῦ τῆς μουσικῆς ἀστυνομίας τῆς Μόσχας Σολοτοβνι, στίς 11 Ἰανουαρίου 1890.

Τοῦ Ἀνδριέρ, κυβερνήτου τῆς Ἑλισσαβετοπόλεως, στίς 17 Ἰουλίου 1900.

Τοῦ ἱστοροῦ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Βογολιεπόφ, στίς 27 Φεβρουαρίου 1901.

Τοῦ ἱστοροῦ τῶν Ἑσπεριζῶν Σιαροβνι, στίς 15 Ἀπριλίου 1902.

Τοῦ διοικητοῦ Μπογδάνοβιτς, στίς 19 Μαῖου 1903.

Τοῦ στρατιχοῦ Μουικριζοφ, διοικητοῦ τῆς Φινλανδίας, στίς 17 Ἰουλίου 1904.

Τοῦ Πιέτζε, ἱστοροῦ τῶν Ἑσπεριζῶν, στίς 28 Ἰουλίου 1904.

Τοῦ διοικητοῦ Βογαλόβσκι, στίς 1 Ἀγούστου 1904.

Τοῦ ἐπιτρόπου τῆς Φινλανδικῆς Γερουσίας Ζόνου, στίς 3 Φεβρουαρίου 1905.

Καὶ τοῦ μεγάλου δικοῦ Σεργιῶν, στίς 4 Φεβρουαρίου 1905.

Τις δολοφονίας αὐτὰς τίς κάνανε ἐγγάτες, φοιτηταὶ καὶ μικροεπαγγελματίαι, γιὰ νὰ ἐπορευόσαν τὸν Τσαρὸν νὰ δεχθῇ τὸ Συνταγματικὸν Κοινοβουλευτικὸν Πολίτευμα, ἀντὶ τῆς «Ἐλευθ Θεοῦ ἀπολυταρχίας.»

Στὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ ἀπογράφου τῆς Ἀστρουολογίας Φαργάσου Ἰωσήφ ἀναγραφόντουσαν στὴ σειρά εἰκοσι τίτλοι !..

Ὁ Τσαρὸς Νικόλαος ὁ Β' φοροῦσε διαρκῶς ἕνα θώρακα, τὸν ὁποῖον ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸν τρωπήσῃ σημαία ὄπλου. Τὸν ἀδύνατον αὐτὸν θώρακα τὸν εἶχε κατασκευάσει κάποιος Ἰταλὸς, ποῦ τὸν λέγανε Γιοργιάνο.

Στὴν Ἰαπωνία διατηρεῖται ἀκόμη ἕνα πανάρχαιον ἔθιμο. Μιά φορὰ τὸ χρόνο, δηλαδή, ὅλοι οἱ μαθηταὶ τῶν σχολείων βγαίνουν στὴν ἐξοχὴ καὶ κενητοῦν λαγῶς.

Ὁ ἀρχαιότερος ὄλων τῶν ἐθνικῶν ἔθιμων εἶνε ὁ Ἰαπωνικός, ὁ ὁποῖος λέγεται «Κιυμῶς». Ὁ ἔθιμος αὐτοῦ εἶνε κ' ὁ πὸ συντομώτερος ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους. Ἀποτελεῖται ἀπὸ μιά φράσι μονάχα, τὴν ἑξῆς : «Χίλια χρόνια εἶς ἴσως ὁ μονάρχης μας καὶ ὄχτὸ χιλιάδες χρόνια ἀκόμη !»

Ὁ Ἄγγλιος λόρδος δὲν ἔχουν προλήψεις, σὰν τοὺς ἄλλους τιτουλοῦς τοῦ κόσμου. Ἐχουν ὅλοι προσημοσῆ μὲ τίς κενωτικὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς, ποῦ γέννησε ἡ πρόοδος. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ἄξιωμα, ἀνοῖξε τελευταίως...ταβέρνα !

Λέγεται ὅτι στὰ βάθη τῶν ὁκεανῶν τὸ νερὸ εἶνε τόσο πυκνὸ, ὥστε καὶ τὸ βαρύτερον θεωρητὸ τοῦ κόσμου, ἂν βυθίζεταν, δὲν θὰ ἔφτανε στὸν πάτο, ἀλλὰ θὰ σταματοῦσε στὸ σημεῖο εἶναι, ποῦ τὸ εἰδικὸ βάρος τὸν συμπιπτικνομένου νεροῦ εἶνε μεγαλύτερον ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ἀτοσολιοῦ !..

Σὲ πολλὰ μέρη οἱ παταγᾶτοι χρησιμοποιοῦνται ὡς...βαροῦμετρα ! Ὁταν τὰ κατ' ἐξοχίαν φέλαρα αὐτὰ ποταῖα σιωποῦν, εἶνε σίγουρον ὅτι θὰ βροῖξῃ ἢ θὰ χιονίσῃ.

Ἀκοῦστε καὶ μερικὰ ὀνόματα, ποῦθοσε ὁ λῶς μας στὸν διάβολο : Λαγκαδιῶς, Τρανός, Ἅγιος, Τελῶνιο τῆς Μεγαδληνῆς, Ξυδάτος, Περγουμένος, Τρογγογένης, Γιδωμοῦτης, Κοτσουδιανῶνο. Οἱ καλόγεροι, τέλος, τὸν διάβολο τὸν λένε : Διάχο !..

Ὁ ἔξοριστος ἀπογράφου τῆς Γερμανίας Γουλιέλμος ἔχει τὴν μεγαλύτερη συλλογὴ παιδικῶν γραββατοῦν ἀπ' ὅλους τοὺς συλλέκτας. Τόσο δὲ ἔχει κενωχρήσει ἐπάνω του ἡ μονία αὐτῆ, ὥστε γιὰ νὰ πάρῃ μιά αὐτογραββατᾶ ἀπὸ ἕνα Ὀλλανδῶ, τοῦ ἔδωσε ἕνα ἀπὸ τὰ πὸ χαριτωμένα...γιορρονοποῖά του !..

Ἡ δόνασις τῆς φάλασις εἶνε ἀφάνταστη. Μ' ἕνα χιτρώμα τῆς οὐρᾶς τῆς μορεῖ ν' ἀναποδογνήσῃ ἕνα ἀρετὰ μεγάλου «φραλανθωρικό» πλοιοῦ.

Ἡ πρώτη φαρμακοποιὸς, μὲ δῖπλωμα Πανεπιστημίου, ἦταν Ἀγγλίδα.

